

Aflat pe un pat de spital departe de țară, ultimul Rege al României trece prin momente grele. Anunțul de astăzi al Familiei Regale potrivit căruia Suveranul se află într-o stare de sănătate foarte gravă obligă la un arc peste timp, care a început acum 89 de ani, la București, odată cu prima urcare pe tron. Destinul ultimului Rege al monarhiei românești a fost însă presărat cu momente grave, cu tulburătoare clipe de derută și tristețe. Pentru Mihai, viața nu este altceva decât o lungă, ba chiar foarte lungă călătorie spre galeria de hermină a capetelor încoronate ale acestei țări, bunicii și părinții săi, care stau astăzi cumiți în cartea de istorie.

“Mi s-a schimbat numele? De ce îmi spui Majestate?”

Copilăria i-a fost greu încercată. Cu un tată care avea să-l îndepărteze de mama sa și chiar să-l detroneze, Mihai a primit în epocă apelativul de Regele-copil. Într-o dimineață din 1927, pe când avea doar șase ani, este trezit din somn de guvernanta englezoaică: „Majestatea Voastră”. Dialogul, așa cum relatează atunci revista Time, este candid: „Mi s-a schimbat numele?”, a răspuns curios Mihai, „de ce îmi spui Majestate?”. După ce femeia îi explică cu propriile cuvinte că bunicul său, Regele Ferdinand, a murit, iar el va prelua prerogative regale, Mihai întreabă cu inocența vârstei: „Mă vor lăsa să mă joc ca înainte, nu-i așa?” Educat și disciplinat, Mihai își joacă însă cu seriozitate rolul de Rege-copil, din momentul în care urcă treptele Parlamentului. Fotografiile care îl arată salutând ostășește sau întinzând mâna miniștrilor în frac fac înconjurul lumii. Este prima mare încercare a vieții.

Tatăl său, Regele Carol al II-lea, care renunțase la tron în 1925 și fugise cu iubita în exil, ia decizia să se întoarcă din pribegia romantică. Suveranul care a provocat patru crize constituționale și a renunțat de trei ori la tron, trecând în istorie drept „ramura putredă a dinastiei”, cum l-a numit Ionel Brătianu, descinde, în vara lui 1930, ca într-un film american, cu un avion în țară și este întronat o zi mai târziu. Mihai este detronat. Pentru prima dată, la cei doar opt ani ai săi, micul voievod înțelege că viața este o continuă succesiune de întâlniri cu destinul.

”Măine veți fi spânzurați cu toții în piața palatului!”

Trec anii și România intră în zodia extremelor. În interior, țara e cuprinsă de haos, în exterior, războiul o sfâșie. Tatăl, care îi luase locul cu un deceniu în urmă, este forțat de împrejurări să renunțe la tron și să ia calea exilului în toamna lui 1940, într-un moment când România pierduse o treime din teritoriu și un sfert din populație. Potrivit lui Arthur Gould Lee, Regele este trezit din somn de un aghiotant regal și informat scurt: „Majestatea Voastră este chemată la orele zece în Sala Tronului, pentru a depune jurământul de încoronare”. Mihai jură loialitate țării și devine, la cei nouăsprezece ani, Suveran al României. Gâtuit probabil de emoțiile

tulburătoare ale acelor zile, în uniforma Armatei Regale, cu vocea tremurândă rostește: „Jur credință Națiunii Române!”. În nebunia unor zile cu amenințări, proteste și focuri de armă, Mihai își vede tatăl pentru ultima dată, pe peronul fierbinte al gării Băneasa. Țara intra în plin război. Mihai intra și el în rolul Regelui-adult.

În alianță cu Germania nazistă, cu un mareșal incapabil să înțeleagă iminența dezastrului, cu trupele sovietice intrate în țară, România se apropia încet de colaps. Pe 23 august 1944, Regele, înconjurat de câțiva militari, după ce oamenii politici cu care pusesese la cale lovitura de palat sunt de negăsit, îl primește pe Ion Antonescu la Palatul Regal. Mareșalul refuză să demisioneze, iar Regele părăsește imediat încăperea. Era doar semnalul pentru arestarea lui Antonescu. Mina de pe chipul mareșalului este de confuzie și nedumerire. Într-un exces de furie, strigă cu obidă: ”Mâine veți fi spânzurați cu toții în piața palatului! Nenorociților. Nu vă dați seama ce faceți?” Era ultima dată când avea să-l vadă pe Antonescu. În noapte, Regele anunță întoarcerea armelor. Din nou, viața îi arată lui Mihai că destinul i-a rezervat cu mult mai mult decât văzuse până atunci.

Cînd a plecat în exil, Regele avea 27 de ani

Trec zilele, iar România este rapid ocupată de Armata Roșie. Fără Parlament, cu toate eforturile de a ține în viață guverne democratice, Regele ajunge cu spatele la zid. În primăvara lui 1945, Andrei Vîșinski, trimisul lui Stalin, venit special la București pentru a impune un guvern al comuniștilor, sosește în audiența la Mihai. La Palatul Elisabeta de pe Șoseaua Kiseleff, Mihai îl primește de emisarul sovietic. Discuția devine un război al nervilor în toată regula. Vîșinski bate cu pumnul în masă și țipă isteric: ”Ialta sunt eu!”. Pleacă din biroul Regelui trântind ușa de perete așa de tare încât varul din jurul tocului crapă și cade. Regele este obligat să-l propună pe Groza prim-ministru. La cei 24 de ani neîmpliniți, lui Mihai soarta îi arată că nu a trăit încă destule.

Trec anii și Regele devine din ce în ce mai singur. Ultimele luni de domnie sunt un război dur pentru supraviețuirea Coroanei. Cercul se închide și comuniștii îl înconjoară, România este aproape în totalitate comunizată. Pe 30 decembrie 1947, Regele și mama sa, Regin-mamă Elena, care l-a însoțit peste tot începând din 1940, sunt chemați de la Sinaia la București. La Palatul Elisabeta, Suveranul îi întâmpină pe primul-ministru Pentru Groza și pe cel care avea să devină primul dictator al României comuniste, Gheorghiu-Dej. Discuția ține o oră și jumătate. Atmosfera grea, de tensiună și prăbușire sufletească, are o victimă sigură: Regelui i se cere să abdice. Groza îi spune Reginei-Mamă precipitat: „Dacă nu (semnează), va fi un dezastru pentru țară!”. Primul-ministru le arată șmecherește Regelui și mamei sale Browning-ul automat de sub haină. După ce își fac numărul, complotiștii pleacă satisfăcuți. Mihai este împietrit, iar mama sa plânge. Peste câteva zile, Familia Regală părăsește România pentru jumătate de veac. Cînd a

plecat în exil, Regele avea 27 de ani, dar viața nu îi dovedise încă destule.

”Majestate, nu pleca!”

Câtă speranță și emoție trebuie să fi trăit Regele în decembrie 1989, după atâția amar de ani de despărțire. Prima tentativă de a veni în România are loc în decembrie 1990, când Regele avea deja 69 de ani. După câteva ore petrecute în București, Regele și suita sa pleacă spre Curtea de Argeș pentru a se reculege la mormintele înaintașilor săi, care au cucerit independența și au făcut România Mare. Vehicule militare și soldați înarmați îi blochează drumul. Este reținut pe autostrada spre Pitești și expulzat din țară. Revenit acasă, România îi oferea Regelui încă o lecție din destinul său aproape secular.

”Majestate, nu pleca!” au cântat în cor sutele de mii de suflete care au inundat Bucureștiul în acea uluitoare demonstrație de iubire din aprilie 1992. Lui, cel care trăise atâtea și atâtea momente de tulburare și prăbușire sufletească, i se cere să rămână în țară. A fost strigătul disperat al unei națiuni bolnave, care își chema Regele acasă.

Astăzi, după aproape 24 de ani de la acel moment, cu Regele bolnav și bătrân, departe de țară, e timpul să rostim din nou această rugă.

Andrei Muraru

sursa:

www.casa-regala.blogspot.ro